

Заняття 7 Вчення Ісуса

Розділ для читання: 19-20

Головні періоди: Життя Ісуса

Біблійний матеріал уроку: Євангелії від Матвія, Марка, Луки та Івана.

Цілі уроку: Ознайомитись із:

- основними притчами Ісуса;
- тим, як Ісус зображав Царство Боже;
- твердженнями Ісуса стосовно Його божественності;
- вченням Ісуса про спасіння від гріха;
- етичною стороною вчення Ісуса.

Вчення Ісуса

Постійною темою повчань Ісуса було Царство Боже. Він ніколи не давав точного визначення Царству і використовував це слово у багатьох значеннях, але постійно розповідав про життя, пов'язуючи його із Царством. Можливо, найближче до визначення Царства Ісус підійшов у проповіді на горі - найдовшій і найвідомішій з Його промов. В цій проповіді Він дав настановлення про те, як слід молитися. «Тому моліться так, - сказав Він до Своїх апостолів: Отче наш на Небі, нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на Землі, так і на Небі...» (Євангелія від Матвія 6:9-10).

Нехай прийде Твоє Царство. Нехай буде Твоя воля. Іншими словами, Царство Боже торжествує у будь-який час, усюди, де люди з радістю приймають Божу волю. Царство Боже не є місцем на мапі. І це не велика держава з постійною армією та централізованою владою. Ні. Царство Боже є усюди, де люди з усією жагою скоряються Богові.

Наступного разу Ісус скаже: «... Царство Боже - серед вас» (Євангелія від Луки 17:21). Царство зростає лише настільки, наскільки люди віддають свої серця Богові та живуть згідно з Його заповідями. Обираючи цей шлях, вони кличуть Бога царювати в їх духовній сутності, в їх душах. Він дійсно стає їх Господом, що воцарився в їхніх життях. Один з авторів Нового Заповіту, підкреслюючи, що природа Царства - внутрішня, сказав про нього, що це - «праведність, мир і радість, що їх Дух Святий нам дарує» (Послання до Римлян 14:17).

Царство праведності

Ісус говорив про Царство, пов'язуючи його з праведністю. В проповіді на горі Він промовив до Своїх послідовників: «... бо якщо ви не переважите законників та фарисеїв у виконанні того, чого вимагає Бог, то не ввійти вам до Царства Небесного» (Євангелія від Матвія 5:20). Беручи це застереження до уваги, ми спробуємо краще дізнатися, що значить бути по-справжньому праведним.

В Біблії праведність пов'язується з правильним ставленням до людей. Точніше кажучи, бути праведним значить відповідати сподіванням Бога як у своїх внутрішніх настановах, так і в зовнішніх діях. Ной був єдиною людиною у своєму домі, яку Бог вважав праведною (Буття 7:1). Серед інших з тих, кого називають праведниками, є Авраам, Іов та Давид. Давид насправді досягнув

сутність праведності, коли написав: «Нехай Господь зробить мені по моїй справедливості, хай заплатить мені згідно з чистістю рук моїх! Бо беріг я дороги Господні, і від Бога свого я не відступив» (2-а книга Царів 22:21-22).

Частіше за все бути праведним означає правильно ставитися до інших людей і правильно поводитися з ними. Саме це і мав на увазі Давид, коли говорив про чистоту своїх рук: він не заплямував їх безчесними вчинками. З псалмів Давида ми дізнаємось, що його поведінка - це продовження його душі. Він був праведним і всередині, і ззовні. Біблія розповідає про нього як про людину, яку Бог знайшов «...мужем за серцем Своїм», - це значить, що його серце було налаштоване на Бога (1-а книга Царів 13:14).

На противагу цьому праведність книжників та фарисеїв часто була лише

зовнішньою, лише поверхневою. Народ Ізраїлю, звертаючись до книжників за настановами, навчався слідувати тільки букві закону Божого, але не його духові. Люди не спромоглися побачити (оскільки книжники не спромоглись навчити), що праведність - це перш за все те, що виходить від серця. Ось чому Ісус у проповіді на горі знов розтлумачував закон Мойсея. Він пояснив, що цей закон стосується наших внутрішніх настановлень такою самою мірою, як і зовнішніх вчинків.

Наприклад, в Десяти Запо-відях сказано: «не вбивай». А Ісус говорить, що це значить більше, ніж не робити фізичну дію вбивства, - це значить також не ненавидіти людей і не називати їх дурнями (Євангелія від Матвія 5:21-22).

Ненависть отрує наш внутрішній дух, вмістилище Царства Божого, так само певно, якби ми позбавили когось життя. Далі Ісус переходить до заповіді «не чини перелюбу» і знов показує, що ми можемо її порушити своїми думками так само глибоко, як і діями. Якщо ми дозволяємо собі концентрувати свій статевий потяг на комусь, хто не є нашим подружжям, то це говорить про те, що ми не віддані одне одному неподільно і цілком. У своїй душі ми вже вчинили перелюб і тим самим зруйнували свій внутрішній дух (Євангелія від Матвія 5:27-28).

Царство, яке можна побачити

За допомогою таких прикладів Ісус не тільки вчив більш глибокому розумінню праведності, - Він також показував, що Царство Боже володарює в нашій духовній сутності. З ним пов'язане перетворення в наших настановленнях та бажаннях, в наших звичках і в нашому серці. Проте Царство має і зовнішню сторону, адже царство взагалі - це те, що можна побачити. Цієї якості воно набуде тоді, коли люди, що мають Боже Царство у серці, з'єднуються, щоб бути разом. Спільнота, яку вони створюють, не схожа на жодну з інших існуючих на землі, тому що в ній торжествує Божа воля. Тут Ісус мав на увазі, що церква (група або община тих, хто слідує за Богом) буде виявом Царства.

Ось чому Ісус говорив про Царство не тільки як про те, що знаходиться всередині нас, але і як про те, всередині чого знаходимось ми. «Закон і Пророки були до Івана; відтоді Царство Боже благовіститися, і кожен силкується (із зусиллям) втиснутись в нього» (Євангелія від Луки 16:16). В притчі про чоловіка, що знайшов бур'ян поміж пшениці, Ісус показує, як Бог видалить нечестивців із Царства (Євангелія від Матвія 13:41). А пізніший біблійський автор звеличив Бога за те, що Він визволяє нас із влади духовної темряви й переставляє до Свого Царства (Послання до Колосян 1:13). У всіх цих твердженнях Царство постає як дещо зовнішнє і таке, що можна побачити.

Найвищий вияв цього видимого Царства нам ще належить пізнати у майбутньому. Ісус вказував на це Царство, коли говорив про те, що з усієї землі прийдуть люди, щоб приєднатися у Божому Царстві до Авраама, Ісака та Якова (Євангелія від Матвія 8:11). А коли Він навчав про останній суд, під час якого Бог буде судити людство, Ісус повідав, що до тих, хто є вірний, Бог скаже: «... Прийдіть... посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу» (Євангелія від Матвія 25:34).

Якщо подивитися на Царство під таким кутом, то воно є формою буття, до якої ми переходимо після смерті. В Новому Заповіті про це говориться як про вічне життя у Божій присутності. Християни часто називають Царство просто небесами, і в Новому Заповіті воно кілька разів прирівнюється до небес. Один з апостолів, що був ув'язнений, очікуючи на можливу смерть, писав до свого друга: «А від усякого вчинку лихого Господь мене визволить та збереже для Свого Небесного Царства» (Друге послання до Тимофія 4:18). Інший новозавітний автор казав раннім християнам, що вони є «спадкоємцями Царства», знову пов'язуючи його з тією нагородою, що Бог приготував на небесах для тих, хто любить Його (Послання Якова 2:5).

Саме зовнішній вияв Царства привертав увагу пророків. За декілька століть вони пророкували вплив, який почнуть робити тисячі людей, що підуть за Ісусом. Те, що вони побачили, здається, нагадало виникнення нового царства, і це уявлення відображує і сама мова, якою написані Книги Пророків.

І оскільки пророки зосереджували свою увагу на видимій стороні Царства, розглядаючи його як деяку реалію, що змінює світ, то багато людей навколо Ісуса

вважали, що Месія стане їх захисником в політичному та воєнному плані. Це призвело до того, що Ісусові було важче пояснити їм справжню сутність Царства.